

Sag frem, og jeg ſkal derfor tillade mig at tage Forſlaget tilbage med det Onſke, at man, naar Andragendet atter kommer frem, vil forſtaa, hvad der i Genhold til Grundlovens § 82 i Virkeligheden tilkommer denne Mand. — Med diſſe Ord ſkal jeg tage Forſlaget tilbage.

Da Ingen optog Forſlaget, var det dermed bortfaldet.

Berg: Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af Indſtillingen under Nr. 8, nemlig om Andragendet fra diſſe Grund eller Stediere i Kolbing, ikke egentlige Bønder. Da Andragendet kom ind i Fjor, var det ledſaget af en ſærdeles omhyggelig og ſagkyndig afſattet Betænkning af Kolbing Byraad, der beſtaar af lokale, ſagkyndige Mænd, der ved gjentagne Sagtagelſer havde overbevist ſig om, at Andragendet hvilede paa rigtige Forudsætninger. Det beſtedne Forlangende gik ud paa, at der i Genhold til Forordningen af 1845 maatte udnævnes en Kommiſſion til at underſøge dette Forhold og til muligen at tilſende dem en Tillægſærſtatning i Anledning af denne Sag. Den høitærede Miniſter har taget Anledning af denne Henviſning ikke til at udnævne denne Kommiſſion, men til at lade en Landinspektør underſøge dette Forhold. Jeg vil indrømme, at man delviſ kan være den ærede Miniſter taknemmelig for, at han i alt Fald har taget ſig af Sagen. Nu foreligger der, ſiger den ærede Miniſter, en Indberetning fra den Vedkommende, der i ſine Hovedtræk gaar ud paa at viſe, at Andragendet ikke er begrundet. Saavidt jeg imidlertid forſtod Reſeraratet af denne Indſtilling, ſignes der meget væſentlige Momenter til den rette Bedømmelſe af dette Forhold. Jeg ſkal ikke opholde Thinget her ved nærmere at udtale mig derom, men det er min Overbeviſning, at de lokale Sagkyndige, naar de nærmere blive bekendte med Landinspektørens Notum i denne Sag, ville møde den med ſaa vægtige Grunde, at denne Indſtilling fra Udvalget, ſom jeg haaber nu ſkal blive vedtaget af Thinget, ſkal viſe ſig overensſtemmende med de virkelige Forhold og i Forbindelſe med de lokale Sagkyndiges fornyede Erklæring formentlig bringe den høitærede Miniſter paa andre Tanker, ſaa at han dog tilſidſt vil komme til at gaa ind paa dette billige Forlangende fra de Vedkommendes Side. Efter de Oplyſninger, der have ledſaget denne Sag fra første Færd af, forekommer det mig ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at de paagjældende Eiendomme ved Fernbanens Anlæg, Sagens Forhøiſe og Broens Forandring ere blevne langt mere udfatte for Høivande, end de tidligere have været, og at Eierne alſaa i Virkeligheden have lidt et betydeligt Tab. Jeg ſkal indſtrænke mig til diſſe Bemærkninger, idet jeg ſlutter mig til den ærede Ordſpørers Befaling af Indſtillingen

— uagtet det jo er uſormødent, da den er foretagen af hele Udvalget —, med Forventningen om, at den ærede Miniſter, ſelv om denne fornyede Indſtilling ikke er fuldt tilſtrækkelig for ham til lige ſtrag at imødekomme Onſket om en ſaadan Kommiſſions Underſøgelse af Forholdene, hvorpaa der er andraget, dog vil gaa ind derpaa, naar han ſaar fornyede Erklæringer om Sagen, der regulere det Notum, ſom Landinspektøren har afgivet.

Bouloffe: Jeg kan dog, uagtet Kloffen er 5 1/2, ſom det ærede Medlem fra Bornholm (Roſod) ſiger, ikke godt lade være med at fremſætte et Par Ord til Anbefaling for et Par Indſtillinger, ſom ere gjorte. Det første gjælder Indſtillingen under Nr. 1, nemlig fra Stationsforvalter Thomsen i Uggelhuſe. Denne Mand har ganſke viſt intet Netſtran, det ſkal ſtrag erkjendes, men det forekommer mig, at Billighed og Jøleſe tale stærkt for at komme en Mand til Hjælp, ſom har lidt et ſaadant Tab at miſte ſit ene Ben og miſte det netop i Statens Tjeneste. Det er klart, at han i en ſaadan Stilling ſom den, hvori han befinder ſig, hvor det er en Ynk at ſe Manden bevæge ſig paa ſit Træben, er mindre arbejdsdygtig og er ude af Stand til at gjøre ſaa ſtor Nytte, ſom han ellers vilde have kunnet, naar han var rask og rørig. Han er beſuden godt anbefalet, jeg kan ſige, overmaade godt anbefalet af ſine Foresatte, hvor han nu er. Jeg tør ſøie til, at jeg kjender Manden perſonlig, og han gjør et godt Indtryk paa mig. Naar Miniſteren nu har villet afviſe denne Sag med at ſige, at Manden ſelv har ſøgt Forflyttelſe, er det jo ganſke viſt rigtigt, at han ſelv har ſøgt Forflyttelſe, men det beviſer dog ikke, at Staten ikke meget vel kan have en Pligt lige overfor ham. Den ærede Miniſter ſøiede til, at Manden nu har opnaaet en Stilling, hvor han har omtrent den ſamme Indtægt, ſom han havde i Statens Tjeneste. Det er vel muligt, at han har det, men jeg vil ſpørge: Er det nok, er det virkelig tilſtrækkeligt, at vi lade Manden tage en ſaadan Skade i Statens Tjeneste og ſaa lade ham gaa med den? Vi have havt mange Tilfælde, i hvilke vi ere komne ſaadanne Folk til Hjælp, og jeg vil derfor paa det Bedſte anbefale denne Indſtilling til Miniſteren, thi Hovedſagen er dog, at han har taget Skade i Statens Tjeneste. Den anden Indſtilling angaar Poſtexpeditionens Flytning fra Orſted til Allingaabro. Det er muligt, og jeg tror, det er ganſke viſt, at der ved denne Flytning vil kunne ſpares nogle Penge, foruden at det vil blive bekvemt for mange og for meget ſaa mere ubekvemt. Beſparelſen begrundes jeg paa, at den kjørende Poſt, ſom nu ganſke viſt kun kjører Poſtſager op til Orſted — han kjører ikke Perſoner for Statens Regning — vil kunne afſtaffes, og vel ville da de gaende Poſter, ſom gaa i dette